

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217410
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1316217410.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobkyne: G. L. na C., U. XX.XX.XXXX, E. D. O. XX, R., zastúpenej SLAVIKATTORNEYS s.r.o., IČO: 50 807 471, so sídlom Mlynarovičova 13, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o určenie, že nedošlo k zániku pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 08. februára 2023, č.k. 12Cpr/16/2016-474, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5 917,86 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 59,- eur od 11.06.2018 do 16.01.2019 a zo sumy 159,50 eura od 17.01.2019 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol, priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 99,28 % od žalovaného a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu od žalovaného. Na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. upravujúce nároky z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 55), funkčný plat (§ 83) a subsidiárnu aplikáciu Zákonníka práce na štátnozamestnanecké vzťahy (§ 120), ako aj príslušné ustanovenia Zákonníka práce upravujúce nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru (§ 77 až 80). Konštatoval, že v danom prípade bolo rozsudkom odvolacieho súdu podľa § 56 zákona č. 400/2009 Z.z. určené, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, pričom za takejto situácie platí, že nároky štátneho zamestnanca, ktorého štátnozamestnanecké miesto podľa § 52 zákona č. 400/2009 Z.z. nezaniklo sa posudzujú ako pri neplatnom okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce upravujúcich nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru (§ 77 až 80), a to s odkazom na § 120 zákona č. 400/2009 Z.z.. Za predpokladu, že služobný úrad skončil so štátnym zamestnancom štátnozamestnanecký pomer neplatne a ak štátny zamestnanec oznámil služobnému úradu, že trvá na tom, aby ho služobný úrad ďalej zamestnával (okrem prípadu, keď súd rozhodne, že nemožno od služobného úradu spravodlivo požadovať, aby štátneho zamestnanca ďalej zamestnával) platí, že štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca nekončí a služobný úrad je mu povinný poskytnúť funkčný plat (§ 55 zákona č. 400/2009 Z.z.) odo dňa, keď štátny zamestnanec oznámil služobnému úradu, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu služobný úrad umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. To znamená, že na to, aby štátnemu zamestnancovi vôbec vznikol nárok na poskytnutie funkčného platu, musia byť splnené nasledovné podmienky, a to existencia neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a oznámenie štátneho zamestnanca, že trvá

na tom, aby ho služobný úrad ďalej zamestnával. V danom prípade boli obe hmotnoprávne podmienky pre priznanie poskytnutia funkčného platu žalobkyni splnené, keďže jej štátnozamestnanecký pomer v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu nezankuloval (resp. došlo k neplatnému okamžitému skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru) a zároveň žalobkyňa dňa 19.09.2016 žalovanému ako služobnému úradu oznámila, že trvá na tom, aby ju žalovaný aj naďalej zamestnával. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalobkyni podľa § 55 a 56 zákona č. 400/2009 Z.z. v spojení s § 79 ods. 1 Zákonníka práce vznikol nárok na poskytnutie funkčného platu od 19.09.2016, a to najviac za obdobie 36 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, pričom za obdobie presahujúce 12 mesiacov môže súd na žiadosť služobného úradu poskytnutie funkčného platu primerane znížiť. Hoci žalovaný požadoval, aby súd nad rámec 12 mesiacov žalobkyni poskytnutie funkčného platu nepriznal, žalobkyňa si nad rámec 12 mesiacov uplatnila poskytnutie funkčného platu len za obdobie od 01.06.2018 do 30.06.2018 a to podľa § 55 zákona č. 400/2009 Z.z. len vo výške rozdielu medzi funkčným platom, ktorý by jej prináležal u žalovaného (za mesiac 06/2018) a funkčným platom, ktorý jej poskytoval vtedajší služobný úrad (t.j. Ministerstva životného prostredia), a teda žalobkyňou uplatnený nárok na poskytnutie funkčného platu z titulu neplatne skončeného štátnozamestnaneckého pomeru nad rámec obdobia 12 mesiacov už zohľadňoval tú skutočnosť, že žalobkyňa vykonávala inú štátnu službu u iného služobného úradu a preto nevidel dôvod, prečo by nemal nad rámec obdobia 12 mesiacov, konkrétne za mesiac 06/2018, priznať poskytnutie funkčného platu zníženého o funkčný plat za výkon inej štátnej služby. Na základe uvedeného súd žiadosť žalovaného podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce o nepriznanie poskytnutia funkčného platu žalobkyni nad rámec 12 mesiacov považoval za nedôvodnú. Žalobkyni tak priznal nárok na poskytnutie funkčného platu z titulu neplatne skončeného štátnozamestnaneckého pomeru za obdobie od 19.09.2016 do 30.09.2016 v sume 473,86 eura, za obdobie od 01.10.2016 do 31.12.2016 v sume 1 042,50 eura mesačne, za obdobie od 01.01.2017 do 28.02.2017 v sume 1 078,50 eur mesačne a nárok na poskytnutie funkčného platu z titulu neplatne skončeného štátnozamestnaneckého pomeru zníženého o funkčný plat za výkon štátnej služby pre Ministerstvo životného prostredia SR za obdobie od 01.06.2018 do 30.06.2018 v sume 159,50 eura, čo celkovo predstavovalo sumu 5 917,86 eura. Hoci žalovaný namietal, že žalobkyni nevznikol nárok na úroky z omeškania, vychádzajúc z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/51/2017 zo dňa 28.11.2018, rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2CoPr/5/2019 zo dňa 30.09.2020, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo dňa 04.07.2017) nepovažoval jeho námietku za dôvodnú. V zmysle uvedených rozhodnutí totiž vyplýva, že nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., pokiaľ žalovaný namietal priznanie úroku z omeškania z hrubej mzdy, čo považoval za rozporné so všeobecne záväznými právnymi predpismi, poukázal na to, že samotné ustanovenie § 55 zákona č. 400/2009 Z.z. priznáva služobnému úradu (v prípade neplatne skončeného štátnozamestnaneckého pomeru) povinnosť poskytnúť štátnemu zamestnancovi funkčný plat, čo je nepochybne plat v hrubom, a preto ak je súd povinný priznať štátnemu zamestnancovi nárok na náhradu funkčného platu, teda uložiť služobnému úradu povinnosť zaplatiť štátnemu zamestnancovi plat v hrubom, musí súd z tohto funkčného platu (teda platu v hrubom) vychádzať aj pri priznaní nároku na úrok z omeškania. Preto predmetnú námietku žalovaného považoval za nedôvodnú. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal podľa § 262 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,28 %, čo korešpondovala s jej pomerom úspechu v konaní, ktorý súd vypočítal tak, že jej neúspech, ktorý predstavoval 0,36 %, odpočítal od jej úspechu, ktorý predstavoval 99,64 %, pričom o samotnej výške tohto nároku rozhodne súd podľa § 262 ods. 1 C.s.p. samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozsudku. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol rovnako v súlade s princípom úspechu v konaní a žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu v rámci odvolacieho konania priznal tento nárok v plnom rozsahu od žalovaného.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa bola zamestnaná v čase, za ktorý požaduje náhradu mzdy. Mal za to, že výška náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov je dostatočne vysoká a je v súlade so satisfakčnou funkciou, sankčnou funkciou a sociálnou funkciou náhrady mzdy, preto žiadal náhradu mzdy nad 12

mesiacov žalobkyni nepriznať. Namietal priznanie náhradu mzdy spolu s úrokom z omeškania. Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, a preto je potrebné skúmať, či je možné použiť úpravu zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Zákonník práce zakotvuje vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je ale zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Vzhľadom na uvedené žalobkyni boli priznané úroky z omeškania v rozpore so zákonom, pretože nemajú oporu v právnom systéme Slovenskej republiky a ich priznanie je v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že právo na náhradu mzdy nemá povahu opakujúcej sa dávky. Priznanie úrokov z omeškania sa viaže na právoplatné rozhodnutie súdu. Do právoplatnosti rozhodnutia súdu o priznaní náhrady mzdy nie je totiž možné jednoznačne určiť, či súd o priznaní tejto náhrady rozhodne, alebo budú dané dôvody na nepriznanie tejto náhrady a teda nie je možné určiť, že zamestnávateľ je v omeškani skôr. Je absolútne neprimerané priznanie úroku z omeškania, priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká, a je tak v súlade so satisfakčnou funkciou (pre zamestnanca, ktorého pracovný pomer bol skončený neplatne), so sankčnou funkciou (vo vzťahu k zamestnávateľovi, ktorý nepostupoval pri skončení pracovného pomeru v súlade so zákonnou úpravou) a sociálnou funkciou, ktorú má plniť náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru. Účelom a zmyslom inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je v súlade s jeho satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou určiť s pomocou v zákone stanovených kritérií sumu, ktorá ako celok má uvedené funkcie napĺňať. Pri formalistickom chápaní náhrady mzdy a úroku z omeškania ide o dva povahou odlišné nároky, v konečnom dôsledku ide o to, či celková priznaná suma zamestnancovi z hľadiska ústavných princípov zodpovedá funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavky spravodlivosti. Mal za to, že priznanie úrokov z omeškania sa viaže na právoplatné rozhodnutie súdu. Dovtedy nie je možné jednoznačne určiť či súd o priznaní tejto náhrady rozhodne alebo budú dané dôvody na nepriznanie tejto náhrady, ako ani v akej výške súd prizná žalobcovi náhradu funkčného platu, a teda nie je možné určiť, že zamestnávateľ je v omeškani skôr. Namietal priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Mzda, priznaná podľa platového výmeru, resp. dohodnutá v pracovnej zmluve, podlieha následnej odvodovej povinnosti (mzda brutto). Zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda "očistená" od takýchto povinných platieb, t.j. mzda netto. Žalovaný zastáva názor, že je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby v prípade, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania, bol úrok z omeškania stanovený zo mzdy brutto.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na to, že počas doby, za ktorú jej žalovaný je povinný poskytnúť funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vykonávala štátnu službu pre iný služobný úrad, podanou žalobou (upravenou v priebehu konania) si uplatnila iba nárok, ktorý presne zodpovedá pravidlám obsiahnutým v ust. § 55 Zákona o štátnej službe. Takto žalobou uplatnený nárok je za 5 mesiacov v rozsahu celého funkčného platu, za 1 neúplný mesiac v rozsahu alikvótnej časti funkčného platu a za 1 mesiac v rozsahu rozdielu medzi funkčným platom, ktorý by dosahovala u žalovaného a funkčným platom u nového zamestnávateľa (Ministerstvo životného prostredia SR). Keďže si uplatňuje nárok za obdobie kratšie (celkovo to je neúplných 7 mesiacov) ust. 79 ods. 2 Zákonníka práce na prejednávajúcu vec nedopadá. K priznaniu úrokov z omeškania poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 76/2011 zo dňa 31. mája 2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/69/2018 zo dňa 24. apríla 2019 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017, ktoré priznali úrok z omeškania aj pri plnení za výkon štátnej služby. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobkyne, ktorým sa domáhala náhrady funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej

žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania.

6. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď oprel svoje právne závery o relevantné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. v spojení so Zákonníkom práce, náležite tieto na zistený skutkový stav aplikoval, správne ich aj vyložil a svoje úvahy vedúce k priznaniu uplatňovanej pohľadávky dôkladne odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup podrobne vysvetlil s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti a z nich vyplývajúce skutkové závery, a tiež s poukazom na prijaté právne závery, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a zároveň sa dôsledne vysporiadal s relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacich s predmetom konania. Obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa tak s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade žalobkyni vznikol nárok na náhradu funkčného platu v sume 5.917,86 eur brutto spolu s úrokom z omeškania plne stotožňuje. Žalovaný v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Súd prvej inštancie dôkladne uviedol, na akých skutkových a právnych záveroch je jeho rozhodnutie založené, dôsledne vysvetlil, k akým právnym záverom dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Z odôvodnenia možno zistiť, na akých skutkových a právnych záveroch je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, súd prvej inštancie podrobne vysvetlil k akým právnym záverom dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dôvody vedúce k vyhoveniu žaloby si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v písomnom vyhotovení rozhodnutia. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (vyhovujúcej) časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

8. V posudzovanej veci sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal s námietkou žalovaného nepriznať žalobkyni náhradu platu za čas presahujúci 12 mesiacov, keď poukázal na to, že výkon štátnej služby u iného služobného úradu bol v náhrade platu priznanej žalobkyni za mesiac jún 2018 zohľadnený priznaním rozdielu medzi funkčným platom, ktorý by jej prináležal u žalovaného a funkčným platom, ktorý jej poskytoval služobný úrad, u ktorého vykonávala štátu službu.

9. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súdna prax pri rozhodovaní o tejto otázke považuje za smerodajné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/157/2010, v ktorom dovolací súd konštatoval, že hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvyššobecnějšíu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne.

10. Na uvedené rozhodnutie poukázal aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 331/2019, v ktorom preskúmaval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/125/2018, v ktorom dovolací súd zvýraznil sociálnu funkciu náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov. Na základe tohto rozhodnutia ústavného súdu bolo preskúmané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zrušené. Ústavný SR vyslovil záver, že za predpokladu, že zamestnávateľ v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok

na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru, uplatní nárok na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, je hranica voľnej úvahy súdu pri rozhodovaní o takomto nároku limitovaná rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe výpovede, okamžitého skončenia pracovného pomeru alebo skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Pri takomto rozhodovaní preto treba vychádzať z konkrétneho dôvodu toho-ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru stanoveného v § 59 ods. 1 písm. b) až d) Zákonníka práce a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca.

11. Na túto rozhodovaciu činnosť nadviazal Najvyšší súd SR aj vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/52/2020, 4Cdo/15/2021, 1Cdo/167/2022.

12. V nadväznosti na uvedené sa žalovaný v podanom odvolaní nedôvodne dovoľáva sociálnej funkcie náhrady mzdy s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa bola zamestnaná v čase, za ktorý požaduje náhradu mzdy.

13. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (§ 119 ods. 1 veta prvá, § 256 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. - Zákonníka práce) dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Cdo 246/2010.

14. V prípade omeškania s platením platu má aj štátny zamestnanec, rovnako ako zamestnanec podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v spojení s § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, právo požadovať od služobného úradu popri plate aj úrok z omeškania (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2012 sp.zn. 2 Cdo 76/2011 uverejnené pod R 57/2014 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR).

15. Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 460/2017).

16. Námetka žalovaného týkajúca sa priznania úrokov z omeškania bola prvoinštančným súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít. Podľa odvolacieho súdu nie žiadny významný dôvod, pre ktorý by sa mal v danej veci odchyliť od zásad prezentovaných konštantnou judikatúrou. Žalovaný neuviedol ani žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré by malo byť v danom prípade priznanie úrokov z omeškania v rozpore s dobrými mravmi.

17. Náležite sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s námetkou žalovaného týkajúcou sa priznania úrokov z omeškania z hrubej mzdy s poukazom na zákonnú povinnosť vychádzať pri priznávaní funkčného platu z jeho výšky, čo znamená v hrubom.

18. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok žalovaného už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalovaný len zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval a ktoré odprezentoval aj pred súdom prvej inštancie, pričom na

dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančným súdom vydaný rozsudok.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého

stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).